

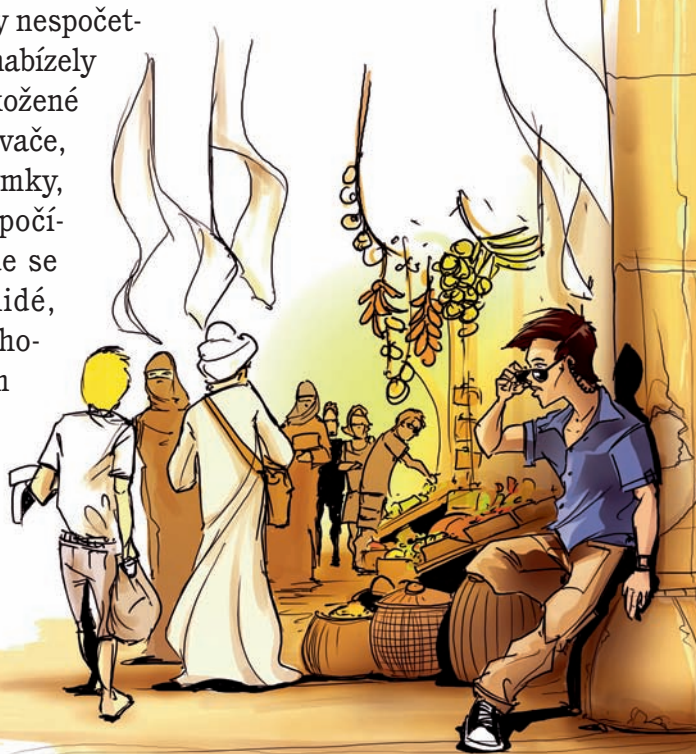
chyťte zloděje!

Velký bazar, Istanbul
O tři týdny později

Kyle Connor nevycházel z úžasu.

Kapalı Çarşı, jak se turecky nazývá největší bazar v Istanbulu, byl ohromný. V nekonečných uličkách, z nichž byla většina zastřešená, se kupily nespočetné obchůdky, které nabízely k prodeji všelicos: kožené bundy a MP3 přehrávače, cédéčka a vodní dýmky, mobily a koberce, počítače a nádobí. Všude se mačkali a tlačili lidé, smlouvalo se a obchodovalo a nad tím vším se linula směsice exotických vůní.

„To je bomba,“ zamumlal Kyle do malého mikrofonu, jež měl

přípevněný v límci u košile. „Připadám si jako v pohádce z Tisíce a jedné noci.“

„No to je sice pěkný, že se ti tam líbí,“ zavrčela Charlie z vysílačky, kterou měla v uchu, „ale laskavě nezapomeň, proč tu jsme. CONRAD si přeje, abychom našli Fasila. Je ti to jasné?“

„No jo, je mi to jasný,“ uklidňoval ji Kyle poněkud vynervovaně – proč se Charlie permanentně tváří, jako kdyby neuměl

do pěti počítat? A přitom zněl její příkaz tak jednoduše: Mají si počítat na podezřelého muže jménem Ibrahim Fasil a podstrčit mu mini vysílačku. A to bylo všechno. Ale Charlie se vždycky musela vytahovat svým šéfováním a dělat, že zrovna tohle je ta nejnaléhavější tajná mise na světě...

„Jestli Fasil pojme podezření, jde celá naše záležitost do kopru,“ zasyčela mu do ucha. „Chápeš?“

„Žádné podezření nepojme,“ ujistil ji Kyle, který se právě přesunul na své stanoviště na rohu bazaru. Odsud měl dobrý výhled na kavárnu, kam před půl hodinou Fasil vklouzl. „Hned jak vyjde ven, podšoupnu mu vysílačku a pak...“

Kyle zalapal po dechu, když do něj náhle prudce vrazil mladý Turek, který vypadal, že má hrozně naspěch.

„Hej!“ zařval Kyle, „co děláš?“

„*Affedersiniz*,“ omluvil se turecky a vzápětí zmizel v davu.

„Co se stalo?“ zajímalo Charlie.

„Ale nic,“ zablekotal Kyle. „Právě do mě vrazil nějaký prcek a...“ Zarazil se, protože zjistil, že do něj nejenom prudce vrazil, ale stačil ho obrátit i o telefon, který měl schovaný v zadní kapse džínů!

„Co se teda stalo?“ dotírala dál Charlie.

„Šlohl mi... mobil!“ vzdychl si Kyle. „Chápeš to? Ale počkej,“ zavrčel a podíval se směrem do davu, „to ti nedaruju!“

A rozběhl se za zlodějem – k Charliině rozčilení...

„Co provádíš?“ zeptala se zděšeně.

„Co by?“ prsknul a sotva popadal dech. „Jdu si pro svůj mobil!“

„To nepřichází v úvahu! Zůstaň na svém stanovišti, Kyle! Opakuju, zůstaň na svém stanovišti!“

„To se ti lehce řekne,“ přiznal, „jenže v mobilu mám nainstalovanou tu vysílačku pro Fasila.“

„I přesto,“ trvala na svém Charlie, „je to nesmysl! Nikdy ho nedoženeš!“

„Naopak!“ oponoval jí Kyle, který právě Turka zahlédl v davu. Mladík měl na sobě trikot tureckého fotbalového národního mužstva jasně červené barvy, a proto byl rozpoznatelný v davu i na dálku. „Vidím ho! Před obchodem s koberci...“

Charlie už nic neříkala, a tak se Kyle rozhodl šetřit si dech na další běh. Napnul všechny svaly a zloděje pomalu dobíhal. V cestě mu bránilo množství lidí, kteří se tlačili před obchody a prodejními stánky a kteří očividně neměli tolik naspěch jako on. „Promiňte,“ stačil se ze sebe vyhrknout, když vrazil do muže, nesoucího bedny s melouny. Dvě paní s narvanými nákupními taškami si zase nahlas postěžovaly, když mezi nimi rychle proklíčkoval.

Zabrblal jen rychlou omluvu, protože veškerou svoji pozornost věnoval chlapci v červeném trikotu, který se právě snažil zmizet na veřejných toaletách. Kyle zatnul zuby a běžel, co mu síly stačily. Lidé v davu ustupovali, protože si mysleli, že nutně potřebuje na záchod – a Kyle tak dorazil na toalety dřív, než se zloději podařilo zamknout se v kabině.

„Řekni, chlapečku,“ zasyčel Kyle, chytl prchajícího za límec a přitáhnul si ho k sobě, „smí vůbec takovýhle prcek na pánské záchody?“

„Pusť mě!“ zanaříkal chlapec, kterému mohlo být tak jedenáct nebo dvanáct let. Měl černé, krátké vlasy a vypadal jako pěkné kvítko.

„Podívejme se,“ řekl překvapeně Kyle a pevně ho chňapnul za triko. „Ty taky mluviš naší řečí. Kdo by to byl do tebe řekl?“

„To... to je všechno nedorozumění,“ koktal chlapec.

„No jistěže,“ přitakal Kyle. „Když se můj mobil ocitne v tvé kapse, nemůže se jednat o nic jiného než o nedorozumění.“

„Já-já nemám žádnéj tvůj mobil,“ přesvědčoval ho chlapec a zároveň tloukl pěstmi do Kylea. Kyle ho chytil za pravou paži a zatočil s ní.

„Auu!“ vyjekl.

„Neupejpej se tolik!“ řekl Kyle, „když si do mě před chvilkou vrazil, tak to si ještě nebyl taková citlivka!“

„To jsem nebyl já!“

„To víš, žes to byl ty!“ naštvál se Kyle. „A teď okamžitě naval ten mobil, nebo...“

„Ale já už jsem ti říkal, že ho nemám!“ odpřisáhnul se chlapec úpěnlivým hlasem. „Prosím, pusť mě už konečně!“

„Zatím o tom neuvažuju.“ Volnou rukou obrátil Kyle chlapci kapsy – a skutečně. Po mobilu ani stopy.

„Vidíš? Vždyť jsem ti to povídal!“

„To vůbec nic neznamená,“ namítnul Kyle. „Asi jsi ho někde cestou zahodil.“

„Ani náhodou! Přisahám!“

„Přestaň!“ vypěnil Kyle, nevěřil chlapci ani slovo. „Takže, kde je? U prodejců s koberci? Nebo tam vzadu, u kavárny?“

„Nikde, vždyť ti to říkám!“

Kyle se kousl do rtů. Neměl na tohle výrostka čas. Fasil mohl každou chvilku pláchnout z kavárny, a pokud Kyle nebude na smluveném místě, bude si muset od Charlie vyslechnout nekonečnou přednášku. A to se mu vážně nechtělo...

„Takže sleduj,“ prohlásil jen, „pokud budeš dál plácet nesmysly, vezmu tě jednoduše s sebou.“

„Kam?“

„To uvidíš,“ odpověděl jen, chňapnul ho pevněji a táhl za sebou. Chlapec přitom tak vřeštěl, že se po nich několik kolemjdoucích ohlédlo.

„Auu, to bolí!“

„To přežiješ,“ odpověděl Kyle tvrdě. „A jestli okamžitě nepřestaneš vyvádět, zlomím ti ruku. Jasný?“

„Dobře,“ odpověděl chlapec, jehož ječení a pláč se proměnily v zlost. „Jasně že to chápu. Nejsem přece blbej.“

„Zaplaťpánbůh za to,“ poznamenal Kyle a vlekl zloděje dál ke stanovišti přímo naproti kavárně.

Tam už se na něj čekalo.

Už zdaleky zahlédl Charlie spolu Racem a Kami, ostatními členy Teamu X-treme. Zatímco Race, vlastním jménem Jan Renner, byl ve skupině sportovním králem, Kami se vyznala ve všem, co mělo co do činění s elektronikou či počítači. S vlasy obarvenými na modro se vyjímal v každém davu jako strakatý balónek.

Všichni se tvářili pěkně kysele. To mohlo znamenat jen jediné. Celá akce musela být odpískaná...

„Podívejte se na něj, lidičky,“ spustila Kami, když se k nim Kyle přiblížil. „Co nám to neseš pěkného?“

„To je ten uličník, co mi šlohl mobil,“ pustil se do vysvětlování Kyle. „Ale já ho chytil!“

„No paráda, hodnej chlapeček,“ pochválila jej ironicky Charlie a protočila oči. „A mezitím Ibrahim Fasil opustil kavárnu a beze stopy zmizel – a to jenom proto, že jsi nebyl na svém místě.“

